

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **T. H. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobkyně nenaplnila zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 32 zákona o azylu. Podle žalobkyně žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany a nesprávně zjistil skutkový stav věci. Rozhodnutí je proto nezákonné, nesprávné a pro nedostatek důvodů také nepřezkoumatelné.
3. Žalobkyně dále namítá, že má odůvodněný strach z pronásledování, což žalovaný nezohlednil. Ve vztahu k ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu žalovaný nevycházel z požadavku tzv. přiměřené pravděpodobnosti, který vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, a důkazní břemeno *vychýlil velmi výrazně v neprospěch žalobkyně*.
4. Žalobkyně také nesouhlasí s neudělením humanitárního azylu a doplňkové ochrany, přičemž pro obě formy mezinárodní ochrany uvádí obdobné argumenty. Žalobkyně má za to, že je dána reálná hrozba vážné újmy spočívající v přetrhání vazeb na území ČR. Žalobkyně zde žije již velmi dlouhou dobu, dle žaloby od roku 2008, a vytvořila si mnoho společenských a kulturních vazeb, naopak ve Vietnamu již žádné vazby nemá. V této souvislosti také uvedla, že nucené vycestování by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.
5. Podle žalobkyně žalovaný pochybil i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť k tomuto důvodu pouze uvedl, že případné vycestování nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že nelze takto a priori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít. Žalobkyně se domnívá, že její návrat do domovské země by mohl být v rozporu zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. - sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb).
6. Na základě výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila. Doplnil, že důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je legalizace jejího pobytu na území ČR, a poukázal na obecnost žalobních námitek.
8. Krajský soud bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) přezkoumal žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat podle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamu, národností Kinh, bez náboženského vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny. Je rozvedená a bezdětná. Hovoří

vietnamsky a čínsky, je tlumočnicí čínského jazyka. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky, ve Vietnamu má sourozence, se kterými se ale nestýká. Je zcela zdravá, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Ve Vietnamu neměla potíže se státní správou, policií, soudy nebo armádou, nebyla trestně stíhána či uvězněna. Vietnam naposledy navštívila v roce 2011, od té doby žila v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. To jí však již nebylo prodlouženo, a proto nyní žádá o mezinárodní ochranu. Žalobkyně uvedla, že ve Vietnamu nikoho nemá, v ČR žije dlouho a chce tu zůstat. Po návratu do Vietnamu by neměla kde bydlet a musela by si najít novou práci. Nevyhovuje jí počasí ve Vietnamu, neboť ji zde často bolela hlava. Jiné důvody, pro které o mezinárodní ochranu požádala, neuvedla.

10. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 21. 9. 2023 žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Zhodnotil, že se žalobkyně snaží prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z Cizineckého informačního systému (CIS) a z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2023.
11. Předně soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, nebo ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, dostupný na www.nalus.cz).
12. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by jí mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).
13. Rovněž je důležité uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tedy předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobkyně v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobkyně na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.

9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Soud totiž za žalobkyni nesmí spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují.
14. Žalobkyně mezi důvody žádosti o mezinárodní ochranu (viz Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 7. 2023, bod 25) výslovně uvedla: „*[ž]iji zde už dlouho. Ve Vietnamu nikoho nemám. Chci zůstat zde. Počasí ve Vietnamu mi nevyhovuje. Když jsem tam žila, často mi tam bolela hlava. Jiné důvody nemám. Snažím se zde získat legální typ pobytu.*“ V Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 2023 uvedla: „*[k]dyž dostanu azyl, umožní mi to tady zůstat legálně*“. Na základě uvedených skutečností je zjevné, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky.
15. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud a krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Snaha legalizovat svůj další pobyt na území České republiky není smyslem udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ale ani udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 téhož zákona. Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání pobytového statusu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na území České republiky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010 – 49). To, že se žalobkyně prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky, ani nepopírá. Již z tohoto důvodu nemohla být žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany úspěšná, stejně jako následná žaloba proti nevyhovujícímu rozhodnutí žalovaného. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 139/2017-28: „*[a]zyl je tedy výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Prostřednictvím azylového řízení nelze obcházet řádné formy legalizace pobytu cizinců na území České republiky ani řešit jakékoliv nesnáze, které žadatel o mezinárodní ochranu ve svém domovském státě prožívá.*“ K tvrzení žalobkyně „*když dostanu azyl, umožní mi to tady zůstat legálně*“, lze doplnit, že legálnost pobytu je pouze zákonným důsledkem udělení mezinárodní ochrany, nikoli jejím účelem. Pro udělení mezinárodní ochrany, ať již ve formě azylu či doplňkové ochrany, je stanoven uzavřený výčet důvodů, na základě kterých lze mezinárodní ochranu cizinci udělit. Tyto podmínky však nelze ze strany správních orgánů rozšiřovat.
16. Žalobkyně navíc podala žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jí nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O azyl je však nutné žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost. Tedy předpokládá se, že ten, komu hrozí v zemi původu pronásledování či újma z azylově relevantních důvodů, zažádá o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co tuto zemi opustí a přicestuje do hostitelského státu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81). Žalobkyně žije v ČR od roku 2011, jak sama uvedla do protokolu, o mezinárodní ochranu požádala v roce 2023. Tedy i postup žalobkyně svědčí o správnosti závěru žalovaného, že její situace není azylově relevantní a že pro řešení své situace zvolila nevhodné prostředky. K tomuto se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 430/2018 – 27, ve kterém uvedl: „*[ž]ádost o mezinárodní*

ochranu podaná ve chvíli, kdy se žadatel dozví o neudělení či zrušení pobytového oprávnění, aniž by byl zároveň tvrzen jakýkoliv relevantní azylový důvod, lze považovat za účelovou ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky na základě udělené mezinárodní ochrany“.

17. Žalobkyně sice namítá, že žalovaný nezohlednil její odůvodněný strach z pronásledování, avšak neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné tento závěr učinit. Jednak, jak žalobkyně sama uvedla, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani nebyla politicky aktivní. Ve Vietnamu neměla žádné potíže se státními orgány. Zároveň tuto námitku uvedla poprvé až v žalobě, nikoli v průběhu správního řízení, žalovaný ji tedy ve svém rozhodnutí zohlednit ani nemohl. V souvislosti s námitkou *vychýlení důkazního břemene velmi výrazně v neprospěch žalobkyně* krajský soud doplňuje, že zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o mezinárodní ochranu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci pouze ve vztahu k důvodům uvedeným v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoli k jiným, žalobkyní neuvedeným skutečnostem. V tomto ohledu lze odkázat na ustálený názor NSS (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2006 č. j. 4 Azs 125/2005-47, rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2005, č. j. 4 Azs 36/2005-63 nebo rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2005-40 č. j. 4 Azs 2/2005), podle kterého platí, že: *„[a]zylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam přikládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je na ní, aby vylíčila rozhodující skutečnosti a popřípadě k nim i navrhla důkazy. Správní orgán vede další dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplynuly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat.“*
18. Protože žalobkyně obavu z pronásledování v průběhu správního řízení neuvedla, ani z řízení nevyplynou žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné tento závěr učinit, krajský soud uzavírá, že důvod podle ust. 12 písm. a) zákona o azylu naplněn nebyl. Co se týká druhého z možných důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b), ani zde nemá krajský soud za to, že by žalobkyně tyto podmínky naplnila. I v tomto žalobkyně potvrdila, že neměla žádné potíže z důvodů uvedených v tomto ustanovení (ve stručnosti krajský soud odkazuje na str. 3 a 4 žalovaného rozhodnutí).
19. Žalobkyně má za to, že nucené vycestování by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, a proto by jí měl být udělen humanitární azyl. Žalovaný zhodnotil, že životní situaci žalobkyně nelze považovat za mimořádnou a neshledal skutečnosti zvláštního zřetele hodné. Humanitární azyl (*národní humanitární azyl* ve znění zákona o azylu účinného ode dne 1. 7. 2023 - poznámka soudu) podle ust. § 14 zákona o azylu je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, a pokud by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Údajné bolesti hlavy žalobkyně, jimiž trpěla ve Vietnamu, přičemž žalobkyně ani netvrdila, že by se kdy léčila, a v současnosti žádné zdravotní potíže nemá, nelze považovat za závažné zdravotní postižení, které by odůvodňovalo přiznání

humanitárního azylu. Krajský soud zároveň připomíná, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Samotné správní rozhodnutí proto podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud se tedy může s ohledem na uvedené omezit pouze na posouzení, zda rozhodnutí žalovaného týkající se humanitárního azylu nevybočilo z mezí správního uvážení. Žalovaný své úvahy týkající se udělení humanitárního azylu rozvedl na straně 5 svého rozhodnutí a zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobkyní, které by mohly být relevantní pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.

20. Pro účely hodnocení doplňkové ochrany má žalobkyně za to, že je dána reálná hrozba vážné újmy spočívající v přetrhání vazeb na území České republiky. Ačkoli každé vycestování cizince může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech „*nepřiměřeného zásahu*“. Současně je třeba uvést, že zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky, samo o sobě nevyklučuje pobyt takového cizince na území České republiky, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je však třeba řešit podle zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52, ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, bod 11, či usnesení ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 21/2018 – 59, bod 11).
21. Žalobkyně však v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, je rozvedená a bezdětná. Ačkoli v žalobě uvedla, že si zde během pobytu za tak dlouhou dobu vytvořila pevné vztahy soukromé a rodinné povahy, neuvedla žádnou konkrétní osobu, vůči níž by se o nepřiměřený zásah mělo jednat, ani v řízení nebyla žádná taková osoba zjištěna. Stejně tak žádným způsobem nespecifikovala, jaké společenské a kulturní vazby si na území ČR vytvořila. Žalobkyně tedy tvrzenou nepřiměřenost rozhodnutí nekonkretizovala a už vůbec nedoložila a zůstala tak v rovině obecných tvrzení.
22. Zároveň je nutné zmínit, že skutečnosti uváděné žalobkyní nelze podřadit pod pojem *nebezpečí vážné újmy* pro účely udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
23. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobkyně má soud za dostatečně prokázané, že žalobkyni v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve formě trestu smrti nebo popravky (ust. § 14a odst. 2 písm. a). Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni v případě návratu tato újma mohla hrozit a žalobkyně ani žádné takové skutečnosti netvrdí. Rovněž nevyplývá, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu (ust. § 14a odst. 2 písm. b). Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval dodržováním lidských práv v zemi původu žalobkyně, když vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských

svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2023. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žadatelům o mezinárodní ochranu při jejich návratu do země původu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Jiné důvody, pro které by žalobkyni hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ani žalobkyně netvrdí. Situace ohledně dodržování lidských práv ve státě Vietnam je stabilní, přičemž bezúhonným lidem a lidem bez nežádoucí politické angažovanosti nehrozí ze strany státních orgánů jakákoliv újma. Žalobkyně není kritikem současného vietnamského politického režimu, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyla členkou žádné politické strany a rovněž neměla potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Rovněž je nesporné, že ve státě Vietnam dlouhodobě nepanuje ani mezinárodní, ani vnitřní ozbrojený konflikt, pro který by návrat žalobkyně do země původu mohl znamenat vážnou újmu (ust. § 14a odst. 2 písm. c).

24. Dále podle žalobkyně žalovaný nedostatečně odůvodnil neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když k tomuto důvodu pouze uvedl, že případné vycestování nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud však toto tvrzení v žalovaném rozhodnutí nenalezl. Žalovaný totiž správně zohlednil, že novelou zákona o azylu provedenou zákonem č. 173/2023 Sb. bylo s účinností ode dne 1. 7. 2023 ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již zrušeno. Ačkoli tedy krajskému soudu není zřejmé, z jakého rozhodnutí žalobkyně vychází, nad rámec odůvodnění doplňuje, že neudělením mezinárodní ochrany nebylo porušeno právo žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, neboť čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich pobytu a umožnit jim přenést si soukromý život na území daného státu.
25. Pro úplnost krajský soud dodává, že ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13 a § 14b zákona o azylu je zřejmé, že žalobkyně na základě jí popsané situace důvody v nich uvedené nenaplnila. V daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobkyně ve smyslu uvedených ustanovení.
26. Krajský soud uzavírá, že se žalovaný dostatečně vypořádal s posouzením, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 až § 14 zákona o azylu a pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b tohoto zákona. Žádné nové a současně relevantní důvody v řízení před krajským soudem žalobkyně nevznesla. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v soudním řízení úspěšná a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. února 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně